

AARDS EN HEMELS

Christie Purifoy

Aards en hemels

Een thuisreis door de seizoenen

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2016 Christie Purifoy
Oorspronkelijke uitgever Revell is een onderdeel van Baker Publishing Group,
Grand Rapids Michigan.
Oorspronkelijke titel *Roots & Sky – A Journey Home in Four Seasons*

© 2020 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172,
8800 AD Franeker
www.uitgeverijvanwijnen.nl
Vertaling Monica van Bezooijen
Omslagontwerp Bureau Garage, Kampen
Omslagfoto Chelsea Hudson

ISBN 9789051945720 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt in welke vorm en/of op welke wijze dan ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jonathan, mijn mededromer

Inhoud

Dankwoord	9
Thuiskomen en een nieuw begin	11

Herfst

Het teken aan de wand	19
Geboorte en wedergeboorte	24
Een zwerver komt thuis	30
Hier worden gebeden geboren	36
Deze naamloze dagen	41
Dit is een getuigenis	45
Danken als het donker wordt	50
Apart gezet	56

Winter

Het geluid van een stille stem	63
Er zij licht	67
Een mooi en verschrikkelijk verhaal	73
Sterrenlicht en stof	78
Deze dag vloeit over	83
Hoe je een jaar vormgeeft	88
Achter de sluier	93
Deze plek, aangeduid door een ster	98
Een huis van steen en symboliek	103

Lente

Groeiende honger	111
Over de rand	117
Onvoltooid	122
Op aarde zoals in de hemel	127
Er is een rivier	132
Het woord van de Heer	137
Een storm en een brug	142
Teleurstelling (fantastisch nieuws)	146
Een oud lied dat altijd nieuw blijft	152

Zomer

Heerlijkheid planten in lege akkers	161
Liefde, zo langzaam en liefelijk	167
Die was en is en komen zal	172
Stromen van zegen (zo scherp en zo koud)	177
Dit pad is een plek	181
Zingen, samen, bij de zee	186
Dromen in zwart-wit	191
Wortels voor de herinnering en takken voor de droom	196
Alle losse eindjes in de lucht	200
Noten	205

Dankwoord

Ik dacht dat het schrijven van een boek een eenzame bezigheid zou zijn, maar nu alles achter de rug is, denk ik met dankbaarheid terug aan alle wijsheid, aanmoediging en liefde die me geholpen hebben om mijn droom in zwart-wit te veranderen in een veelkleurige werkelijkheid. Dankjewel.

Dank aan iedereen bij Revell, vooral mijn redacteur Andrea Doering.

Dank aan Lisa-Jo Baker, omdat vriendinnen die houden van woorden zeldzaam en kostbaar zijn. Dankjewel dat je in mijn schrijfplannen een boek zag en dat je mij en m'n idee hebt voorgelegd aan Bill Jensen.

Dank aan mijn agent, Bill, voor je enthousiasme, je ervaring, en de graagte waarmee je sprak over boeken, muziek en tuinen.

Dank aan Allison Duncan die kladversies las en me de boeken gaf die mijn eigen werk zouden vormen, en aan Amy Knorr die met me bad, de Bijbel las en me het geschenk van een vruchtbaar gesprek gaf.

Dank aan de schrijvers die genereus hun redactionele vaardigheden met me deelden, en hun professionele contacten en publicatie-ervaring, vooral Amy Peterson, Shawn Smucker en Ed Cyzewski.

Dank aan de mensen die ruimte maakten voor mijn verhalen aan tafel, onder wie Lisa Velthouse, Shelly Miller, en Sarah Bessey en de mensen die dat blijven doen, onder wie Kris Cramealy en Jenni Simmons.

Dank aan de inspirerende schrijvers die ook vrienden zijn

geworden, vooral Laura Brown, Summer Gross en Kimberley Coyle.

Dank aan Chelsea Hudson, voor het geschenk van vriendschap en fotografie.

Dank aan Julie Collins, voor het lezen van eindeloos veel boeken met Elsa, zodat ik even weg kon glippen om te schrijven.

Dank aan Courtenay Bowser, die me koud water bracht toen ik door de wildernis dwaalde.

Dank aan Jessica Suk, Aimee Tucker en Melissa Baird. Ik zou arm zijn zonder jullie vriendschap. Aan Kelli Campbell en Lisa Ulrich, mijn zussen en mijn eerste lezers.

Dank aan mijn ouders, Mark en Lexie Day en Tom en Myrna Purifoy, voor alles, vooral dat jullie je kinderen De Weg hebben geweest.

Dank aan mijn kinderen, Lillian, Thaddeus, Beau, en Elsa. Zonder jullie zou Maplehurst slechts een huis zijn, maar nooit een thuis.

Dank aan Jonathan, die mijn dromen waarmaakt met liefde, hard werk en een tafelzaag.

En, ten slotte, dank aan u, de maker van deze fantastische, schitterende wereld. Dank u dat u mij datgene gaf waar ik het meest naar verlangde: een lied om te zingen.

Thuiskomen en een nieuw begin

HEER, het huis waar u woont heb ik lief, de plaats waar uw glorie verblijft.

Psalm 26:8

Ik zag het huis voor het eerst op een dag dat alle hitterecords werden gebroken. We kiezen volgens mij nooit zelf de dag uit waarop onze droom werkelijkheid wordt. Zoals we ook nooit precies weten waar onze droom ons zal brengen. Dit Victori-aanse boerenhuis met rode bakstenen leek niet op het huis van mijn dromen. En op die eerste, bloedhete dag voelde het ook niet zo. Maar zodra ik over de gladde, verweerde stenen drempel van Maplehurst stapte, begonnen mijn dromen zich te herschikken.

Deed Jonathan als eerste de deur open of was ik het? Ik weet het niet meer, maar in gedachten zie ik nog steeds die eerste glimp van het schemerige voorportaal met de trap die omhoogdraait en uit het zicht verdwijnt. Voor mijn ogen gewend waren aan het duister, voelde ik de ventilators slechts die de zware lucht van kamer naar kamer verplaatsten. Elk van de hoge, sierlijke ramen was hermetisch gesloten.

Nu ik al meer dan een paar zomers, waarvan de eerste hoogzwanger, op Maplehurst woon, weet ik dat ik de ramen open moet zetten vlak voor ik naar bed ga. In de morgen loop ik door de koele nachtlucht die we hebben weten te vangen, en sluit de ramen met een ruk. Deze dikke bakstenen muren kunnen een hittegolf drie dagen lang tegenhouden.

Maar op dat moment wist ik nog niets over het koel houden

van een oud huis in de zomer. Ik kende slechts het kunstmatige gezoem van de centrale airconditioning uit ons tropische split levelhuis en de verrassende droom die ons kwam opzoeken op die eenzame plek. We noemden het de *boerderijdroom*, maar het ging altijd over zo veel meer dan een huis. Het was een visioen over wortelen, over het koesteren van schoonheid en over gastvrijheid voor buren, reizigers, pelgrims – van dichtbij en ver. Het was een droom over thuis.

Nu besef ik dat het ook een droom was van de hemel op aarde. Natuurlijk klinkt dat aanmatigend. Alsof ik het paradijs zou kunnen heroveren op een lapje grond vol groenten. Toch bidden we allemaal al duizenden jaren lang om iets vergelijkbaars. We bidden, zoals Jezus ons leerde: ‘Uw koninkrijk kome, uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel’ (Mat. 6:10). Hoe ziet het antwoord op dit gebed eruit? Hoeveel hemel krijgen we op aarde?

Voor we ingingen op het aanbod van een nieuwe baan voor mijn man, en haastig deze huizenzoektocht planden, leek de droom die we droomden nooit echt ergens op te slaan. Ik stelde me een witgeverfd boerenhuis voor. Ik zag een tuin, een kippenhok en appelbomen. Ik stelde me schitterende uitzichten voor en glooiende groene akkers zo ver het oog reikt. Maar ik zag ons huis ook als een ontmoetingsplek. Hoe zouden we de deur open kunnen zetten voor onze buren als onze enige buren grazende koeien waren?

Op een dag reden Jonathan en ik, onder een stralend blauwe hemel en felle zon, voor het eerst de lange laan in die omzoomd was met oude esdoorns. Het voelde alsof we een land binnentraden dat geregeerd werd door ons goedgezinde reuzen. Terwijl we langsreden bewogen de reuzen hun koele groene rokken en vingende we een glimp op van amish-tim-

mermannen met strooien hoeden. Ze sloegen spijkers in de laatste huizen van een nieuwe buurt. Er stond hier nog wel een boerenhuis, maar het boerenbedrijf zelf was verdwenen.

Ik denk dat we het huis niet eens bezocht hadden, als het de boerderij nog steeds in bedrijf was geweest. Ondanks mijn dagdromen hadden we geen budget voor een groot stuk boerengrond of idyllisch uitzicht. In plaats van grazend vee zagen we in gedachten onze kinderen op steps en fietsen. We zagen een garage voor twee auto's en het ruwe hout van een nieuwe veranda in de achtertuin.

Maplehurst is een vierkant boerenhuis in rode baksteen dat gebouwd is in 1880 en omringd wordt door een witte houten veranda. Het staat boven op een heuvel in Pennsylvania en wordt omringd door een klein eilandje van grond. Een logische plek voor een boerenhuis, en de naam van het huis, geschonken toen de stenen werden gemetseld en de bomen geplant, is al net zo logisch. *Hurst* is een oude term voor een kleine verhoging. *Maple*, esdoorn, en *hurst* roepen samen het beeld op van de gigantische gestalten die het huis omringen en in paren naar beneden lopen, de heuvel af, helemaal naar de weg. Spreek de woorden een paar keer in gedachten uit en je hoort wellicht het geluid van de wind die beweegt door de zilvergroene bladeren op de top van de heuvel. De naam *Maplehurst* verbindt het huis aan de grond waarop het staat. Het is een naam en een verbond.

Lang geleden bood het gegolfde glas van de oude ramen van het huis een aanblik op velden in rood, roze en wit. Ooit dreef er een geur door de hordeuren. De boeren in de negentiende eeuw verbouwden de gebruikelijke groenten om hun gezinnen en veestapel van voedsel te voorzien, maar ze verdienden hun geld met het kweken van rozen. Vandaag de dag zien we daar waar ooit de rozen in nette rijen stonden slechts nieuwbouwhuizen en keurige trottoirs. Een lang, golvend, houten

hek scheidt dat wat over is van de boerderij van de pas ingezaaide gazons van onze burens.

Het gevoel dat mijn huizendroom werkelijkheid werd was net zo sterk als de zware lucht die als een deken over mijn huid viel. Lucht als deze voelt als een last. Op vergelijkbare wijze was mijn visioen niet langer een ongerepte dagdroom. Hij werd zwaarder toen ik het warme hout van de gracieuze, gedraaide trapleuning aanraakte. Hij leek opeens zo zwaar, en toch net zo gewenst, als het babymeisje dat sliep in mijn buik.

Ik stond op de trap en probeerde adem te halen, de lucht was te zwaar voor mijn longen, en ik had het moeten weten. Ik had het moment moeten herkennen. Ik was gekomen bij het begin en het einde van een reis. Ik kon met recht zeggen dat ik was thuisgekomen. Dat mijn droom werkelijkheid werd op deze onvoorstelbare plek. Maar als ik dacht dat zo'n betekenisvolle aankomst ooit tot stand gebracht zou kunnen worden op één moment, dan had ik het mis.

Een paar weken na de verhuizing gleed een van mijn zoons van de trapleuning af naar beneden en groefde de gesp van zijn riem een diepe kras over de hele lengte van die prachtige trap. Ik kan de levende realiteit van mijn droom beter bevatten als ik met mijn hand ga over die kras en me de afschuwelijke hitte herinner van die eerste dag. We leven in een goede wereld die geketend is aan verval. Een wereld die altijd op z'n minst een beetje tekort lijkt te schieten als het gaat om wat ze ons belooft. En toch huist hier heerlijkheid. Hemel en aarde ontmoeten elkaar in de krassen en littekens. In een beschadigde trapleuning en een lichaam dat gebroken werd voor ons.

Toch wilde ik niet meer terug. Als we oog in oog staan met uitgerekend dat waar we naar verlangd hebben en om gebe-

den, wat kunnen we dan anders dan dieper doorzetten, verdergaan? Dat is de enige manier om hem te vinden. Dat is de enige manier om degene te vinden die ons schiep als dromers.

Dit is het verhaal van mijn thuisreis. Dit is het verhaal van een koninkrijk dat komt. Het begint met een vollemaan, de geboorte van een baby en het septemberbriesje dat ons vertelde dat er een einde was gekomen aan onze jarenlange omzwervingen.

Herfst

Het teken aan de wand

Geef mij een teken van uw goedheid
Psalm 86:17

Er is een hoog raam precies in het midden van ons huis. Het is te vinden boven de overloop, die zich als een scharnier tussen de begane grond en de eerste verdieping bevindt. Het grootste deel van onze eerste dag op Maplehurst werp ik er nauwelijks een blik op. Tegen de tijd dat de verhuiswagen wegrijdt, is de zon begonnen aan haar langzame, neerwaartse gang. Langzaam maar zeker trekt het raam zich terug in de schaduw.

Lillian, Thaddeus en Beau vallen in slaap op hun tijdelijke bedden in hun nieuwe kamers. Niet lang daarna klimmen Jonathan en ik ook naar ons eigen half in elkaar gezette bed. We zijn moe. Allebei uitgeput van dit nieuwe begin en van onze woestijnreis de afgelopen jaren. Strompelend beklimmen we de trap. Terneergedrukt door de gedachten aan alle taken die morgen om onze aandacht vragen, zouden we het haast gemist hebben. Maar het is onmogelijk om de koele poel van licht te missen, daar bij onze voeten.

Als ik omhoogkijk, zie ik hoe het bovenste schuifraampje van het hoge raam een zilveren volle maan omlijst. Het glas in het laagste raam is gegraveerd en elk lijntje vangt het licht en verandert het. Hoewel het avond is en helemaal donker, welft er een regenboog over de met spinnenwebben bedekte scheuren in de oude kalkmuur.

Ons leven is een verhaal dat opgebouwd is uit kleine mo-

menten. Gewone ervaringen. Maar al te gemakkelijk vergeten we dat al onze dagen samen iets verbazingwekkends vormen. We blijven meestal niet staan om te letten op de tekenen en wonderen. Het teken aan de wand.

Maar op sommige dagen doen we dat wel.

De woestijn kent ook haar tekenen. Zoals de wolkkolom en de vuurkolom, die markeren haar als een bijzondere, zij het sombere plek. Het is de plek waar God ons zwervers ontmoet. Het is de plek waar nieuwe dromen geboren worden en oude beloften vernieuwd worden. Het ziet er voor iedereen weer anders uit. Mijn woestijn stond vol palmbomen en werd omringd door schelpenstranden.

Twee jaar voor we op Maplehurst kwamen wonen, hadden we het Midden-Westen achter ons gelaten, op zoek naar nieuw werk, een milder klimaat en een eigen huis met een echte achtertuin. We hadden geen idee hoeveel we kwijt zouden raken. Goede vrienden. Een hechte gemeenschap. Een betekenisvolle verbinding met het werk van ons hoofd en onze handen.

En we raakten vooral één ding kwijt. Het was zo'n gewoon deel van ons leven vóór de woestijntijd dat ik het pas besepte toen het er al niet meer was. In onze stad in het noorden hadden we geleefd in een ritme van seizoenen, van zomerfeesten en wintersleupartijen, basketbalwedstrijden in de lente en appelplukken in de herfst. Onze momenten en onze maanden werden onderscheiden door de kleur van de bomen, dieprood of lentegroen, en de kleur van het meer, fonkelend en speels in de zomer, bedreigend en doods in de winter.

Deze dingen vormden de mooie, soms zware, maar altijd ritmische achtergrond van onze dagen. Tijd was als muziek. Het had een melodie. In de woestijn werd het ene seizoen slechts gescheiden van het andere door mijn verschrikkelijke

winterastma. Zonder de muziek van de tijd voelde ik me doel-
loos, miste ik verbondenheid, als een kind dat zijn ballon
kwijt is.

Mijn woestijnreis leerde me om te verlangen naar een ge-
worteld leven. In de woestijn begon ik te verlangen naar een
plek waar mijn hart en lichaam zich konden vestigen, bevrijd
van ambities, bevrijd van rusteloosheid. Een plek waar mijn
voeten de grond konden raken. Een plek waar ik kon groeien.
Als een boom.

Ik ben vast niet de enige met zo'n droom. Niet iedereen wil
graag op het platteland gaan wonen. Niet iedereen houdt van
een oud huis. Maar of we nu huismussen zijn of wereldreizi-
gers, we verlangen allemaal naar het moment van aankomst.
We dromen allemaal van de rust en vrede die, zo stellen we
ons voor, op ons wachten aan het einde van een lange reis.

Lang voordat we gingen verhuizen, hoorde ik een zachte,
maar volhardende belofte: 'Zie, ik ga iets nieuws verrichten'
(Jes. 43:19). Eindelijk hebben deze woorden de grenzen van Bij-
bel en dagboek overschreden. Ik hoor ze in de wind. Ik zie ze
overall om me heen. Ik voel ze ritmisch schoppen in mijn buik.
Een nieuw thuis. Een nieuw seizoen. Een nieuw leven.

Maar het kost tijd om gewoontes van angst en bezorgdheid
en nodeloze drukte los te laten. Het vraagt tijd om te leren het
goede te zien vlak voor je neus. We hebben honderden dagen
lang manna gegeten, maar hier sta ik dan, bezorgd omdat
onze keuken geen koelkast heeft en de auto, die net van de
trailer geladen is, niet meer wil starten.

Toen ik vanmorgen eindeloos veel papieren tekende met
mijn ene hand, terwijl ik met de andere lastige kinderen vast-
hield, zei ik tegen de vrouw die ons het huis verkocht dat het
'een droom was die uitkwam'. Ik wilde dat ze wist dat de jaren

die zij erin had gestoken om het huis, dat ooit op zicht verkocht werd op een veiling, nieuw leven in te blazen, de moeite waard waren geweest. Dat we het werk waar zij en haar gezin aan waren begonnen zouden voortzetten. En ik meende wat ik zei. Voor ons is Maplehurst een droom die is uitgekomen.

Zoals met elk cliché lijken de woorden *droom die is uitgekomen* groter dan hun letterlijke betekenis. We horen ze en stellen ons allerlei vormen van ‘nog lang en gelukkig’ voor. Een droom die werkelijkheid wordt is vol regenbogen en blauwe luchten. Alle problemen zijn opgelost. Altijd glimlachen, nooit meer huilen. In mijn droom die uitkwam, sta ik acht maanden zwanger bij de voordeur en wijs ik de verhuizers, die onze dozen naar binnen dragen, de weg. Vanaf mijn schaduwplekje bij de voordeur geniet ik van de koele onderstroom van de lucht. Ik tik met mijn voet het ritme van de gele bladeren die al tussen de takken van de oude kersbomen door dansen.

Het is een gedenkwaardig begin, maar het ontvouwt zich langzaam en met de gebruikelijke complicaties. Doos na doos. We zijn er. We zijn eindelijk thuis, maar ik ben al snel druk met het middageten klaarmaken voor de kinderen, het zoeken naar beddengoed en kussens voor onze eerste nacht, en het vechten tegen wespen die uit het kleine, verwaarloosde houten speelhuisje kruipen.

Misschien is een regenboog wel precies het juiste beeld voor deze droom-die-werkelijkheid-is-geworden. We kennen Noach als een man van geloof, omdat hij de ark bouwde, maar voor mij werd de ware daad van geloof pas in praktijk gebracht onder die eerste regenboog. Noach overzag het lege landschap van na de vloed en bezweek niet onder het gewicht van zijn to-dolijst. In plaats daarvan zette hij de ene voet voor de andere en begon hij, in geloof, helemaal opnieuw. Zeker van wat hij nog niet kon zien, ruimde Noach alle modder op.

Gaf hij de dieren te eten. Plantte hij een tuin. Hij deed dit alles bij het licht van Gods kleurrijke belofte.

Vanavond ben ik, halverwege de trap, getuige van een tweevoudig wonder: een vollemaan en een regenboog. Wat betekent dat? Het voelt alsof iets moois, in het hart van de schepping, aan mij geopenbaard wordt. Het voelt als een omhelzing.

De magie van deze ervaring brengt me zo van m'n stuk, dat het even duurt voor ik zie hoe gewoon het is. Een vollemaan. Een regenboog. Ze zijn van ons allemaal. Ze zijn dan misschien niet volkomen voorspelbaar, maar komen toch regelmatig, herhaaldelijk voor. Maar dat verzwakt hun betekenis niet. Ik ben ervan overtuigd dat de wereld vol betekenis is. We vertrappen de boodschappen als de bladeren overal om ons heen verspreid onder onze voeten. Hadden we maar ogen om te zien. Oren om te horen.

Badend in gebroken licht herken ik iets heel wezenlijks van deze plek. Maplehurst is gebouwd rond een dubbele banier van beloften. Het hart ervan wordt gevormd door de glorie van een vollemaan en de zekerheid van een regenboog – tekenen waar iedereen een beroep op kan doen. Jezus zei eens: 'Gelukkig de zachtmoedigen, want zij zullen het land bezitten' (Mat. 5:5). Dat is de erfenis waar ik naar verlang. Ik wil opmerkzaam zijn op de gewone dingen van de aarde – de maan, de sterren, de regenbogen, zelfs de gele bladeren van de oude kersenbomen – en hun boodschappen ontvangen. Om ze te horen zeggen waar elke vermoeide reiziger, elke ijverige zoekeer naar verlangt.

Welkom thuis.

Geboorte en wedergeboorte

Bij de namen van de volken schrijft de HEER: 'Dit volk is hier geboren.'

Psalm 87:6

Toen ik zwanger was van mijn oudste, vroeg ik me af hoe het zou zijn om haar voor het eerst vast te houden. Ik stelde me liefde voor en vreugde. Ik stelde me ontzag voor. Maar wat ik in plaats daarvan voelde, was verbazing.

Toen de verpleegster Lillian op mijn borst legde, was de eerste gedachte die vanuit de chaos in mijn hoofd naar boven kwam de voor de hand liggende waarneming: dit is een echte baby. De tweede was: wie is dit? Ik heb deze persoon nog nooit eerder gezien. Ik had haar maandenlang gedragen in mijn lichaam en in mijn dromen. Jonathan en ik hadden haar een naam gegeven. Ik had haar kleertjes al gewassen en opgevouwen en in de lades gestopt. Hoe kon ze dan een vreemde voor me zijn?

Regelmatig komt deze herinnering weer naar boven. Ik denk eraan omdat ik me voorbereid op het ontmoeten van een nieuwe kleine vreemdeling, omdat ik opnieuw kleine sokjes en hemdjes en dekentjes was en opvouw. Ik denk er ook aan omdat ik een huis inricht dat ik nu thuis noem, terwijl dit huis op de heuvel nog steeds vreemd voelt. In al de dromen die ik gedroomd heb in de afgelopen paar jaren, heb ik me nooit gerealiseerd dat een huis, het ware thuis waar ik naar verlangde, zo onbekend zou voelen.

Terwijl ik doelloos rondloop en probeer te beslissen waar

het beddengoed hoort en waar de bordspellen moeten worden opgeborgen, voel ik me nerveus. Ik voel een vrees die ik niet onder woorden kan brengen, maar ik weet dat het leegmaken van kartonnen dozen er niet de oorzaak van kan zijn.

De eerste keer dat ik een beetje aarde optil met onze oude kale spade sta ik versteld van de dichtheid en zuiverheid van het oranje-rood. Op dat moment ontvang ik een stukje kennis waarvan ik nooit had geweten dat ik het miste. Eindelijk snap ik wat mijn tuinboeken bedoelen als ze het hebben over *klei-achtige bodem*. Ik denk dat ik me altijd iets voorstelde als de verstilde kleur van een door de zon gebleekte terracotta pot. Maar dit. Dit leeft. Ik heb nooit eerder zoiets gezien.

Het is mogelijk dat ik al eerder op vergelijkbare klei heb gewoond. Ik schaam me als ik denk aan hoeveel plaatsen ik thuis heb genoemd voor ik er ook maar aan dacht om onder hun bodem van gras of grint te graven. Nu besef ik dat we een plek nooit echt zullen kennen zonder de intimiteit die een spade ons biedt.

Ik weet niet goed of ik mijn eerste stapjes zette op klei of zand, maar ik weet dat ik me lang heb afgevraagd of thuis de plek is waar we vandaan komen of de plek waar we naartoe gaan. De vervreemding die ik, als kind dat opgroeide in Texas, voelde van mijn omgeving heeft ertoe geleid dat ik mijn thuis eerder zie als een doel dan een vertrekpunt. Toen ik jong was, droomde ik van winters met sneeuw en zomers die je niet maandenlang achtereen opsloten in huizen met airconditioning. Als volwassene heb ik geleerd dat er veel meer komt kijken bij een thuis dan het klimaat alleen.

Maplehurst en ik moeten bij elkaar passen als twee volmaakte puzzelstukjes. Als het precies past, dan zou dat een teken zijn. Het zou een bewijs zijn. Het zou aantonen dat ik

Maplehurst met recht mijn thuis mag noemen. Dat ik er goed aan doe om zo veel begeerte en verlangen te steken in dit huis. Dat ik er goed aan doe om mijn dromen in zulke onbekende grond te planten.

Ik verlang naar bewijs, omdat ik verlang naar hoop. In de afgelopen jaren was het leven somber. Als een lange, wrede winter. Als ik thuis ben gekomen, dan zal het leven vast gemakkelijker worden. Is dat niet de betekenis van de lente? Maar elke keer als ik over het bed klauter dat niet door het smalle, draaiende trapgat naar de logeerkamer op de tweede verdieping kan, als ik er niet in slaag om een goede plek te vinden voor de knutselspullen, of als ik niet goed weet of iets onkruid is dat gewied moet worden of een overblijvende plant die met mulch bedekt moeten worden, vraag ik me stiekem af of de stukjes wel ooit echt zullen passen. Als dit mijn thuis is, hoelang zal het dan duren voor ik me thuis voel?

Om elf uur 's morgens op 11 september vormen de puzzelstukjes van mijn leven plotseling een schrikwekkend beeld. De hele avond had ik gehoopt dat mijn weeën wellicht langzaam zouden verdwijnen, maar nu weet ik het. Ik weet dat onze baby vannacht zal komen en ik weet dat er niemand is die bij onze kinderen kan blijven. Geen moeder of schoonmoeder. Geen goede vrienden of bekende burens.

We hadden plannen gemaakt om Jonathans moeder over te vliegen een week voor de uitgerekende datum. Ondanks het feit dat Beau, onze derde, pas een week overtijd kwam. Ik herinner me nog elke seconde van dat verschrikkelijke wachten. Die herinnering woog wellicht zo zwaar dat ik niet verwachtte dat onze baby twee weken te vroeg zou komen.

Maar deze weeën blijven komen als golven die breken, en

de donkere avond wordt steeds donkerder, tot Jonathan, met Lilian, Thaddeus en Beau al slapend in hun bedden boven, de enige persoon belt die we kunnen bedenken. De persoon die had gezegd: 'Als je iets nodig hebt...' En tegen wie we hadden gezegd: 'Dankjewel! We redden ons vast wel.' We bellen de makelaar die ons hielp om dit huis te kopen.

Ik ben bang dat de drie jaar oude Beau wakker zal worden 's nachts en een vreemde in het bed van zijn ouders zal vinden. Ik ben bezorgd over het eten dat mijn kinderen zullen krijgen bij het ontbijt. Ik zit in over de lunch die ze nodig zullen hebben voor school. Zal Thaddeus kunnen uitleggen waar hij allergisch voor is? Zullen ze niet vergeten hoe laat de schoolbus langskomt? En achter al die vele zorgen schuilt mijn angst voor de pijn die ik me zo goed herinner.

We spreken vaak over onze angst voor het onbekende, maar het zijn onze bekende angsten die ons vaak doen struikelen. Ons kind hoest en we tuimelen in een zwart gat, omdat we ons die verschrikkelijke kroepaanval van vorig jaar herinneren. Het vliegtuig stijgt op en we voelen opeens diep in onze buik de herinnering aan die hevige turbulentie. We voelen ons maar zelden sterker omdat we iets hebben overleefd of overwonnen. We voelen slechts wanhoop. *Daar kom ik onmogelijk nog een keer doorheen*, zeg je tegen jezelf.

Al drie keer heb ik in een donkere tunnel van een bevalingsnacht gestaard als deze. Ik herinner me hoe ik erin ten onder ging. Ik herinner me hoe bang ik was. Ik geef de herinnering de kracht waarop ze geen recht heeft – de kracht om mijn toekomst te voorspellen. Ik vergeet dat Gods belofte van vernieuwing gepaard gaat met een gebod: 'Blijf niet staan bij wat eertijds is gebeurd, laat het verleden rusten. Zie, ik ga iets nieuws verrichten' (Jes. 43:18-19).

Als onze makelaar zachtjes door de deur stapt, geven we haar een paar instructies over het ontbijt en de bustijden en de lunchpakketjes. We laten haar ons bed zien. Dan zeggen we haar gedag, hopend dat ze nog wat slaap zal krijgen. Ik weet dat het nog te vroeg is om bij het ziekenhuis aan te komen, maar ik wil de kinderen niet wakker maken. ‘Laten we wat gaan lopen,’ zeg ik tegen Jonathan.

Als we onze voordeur dichtdoen, trek ik mijn mantel een beetje hoger om mijn schouders. Ik steek mijn arm door de zijne en begin de oprit af te lopen die zich om het huis cirkelt en zich richting de weg begeeft. Elke stap is een stap verder verwijderd van mijn verleden. Elke stap is een stap dichterbij iets nieuws.

In het eerste hoofdstuk van Genesis wordt het woord *èrèts* gebruikt om de hele aarde aan te duiden. In het tweede hoofdstuk, waar Adam en Eva thuiskomen in de hof van Eden, wordt dit woord niet gebruikt. In plaats daarvan vind je het woord *adama*, wat grond of aarde betekent. Adam was gemaakt uit *adama*. Hij werd geboren uit de grond onder zijn voeten, uit de aarde zelf die hij bewerkte. Het is de oorsprong van zijn naam en het is zijn thuis.

In stilte lopen Jonathan en ik rondje na rondje om een huis waarvan ik nog maar amper kan geloven dat het van ons is. Ik knijp in zijn arm als de pijn komt, en als ze weer verdwijnt, tel ik de sterren. Er zijn zo veel sterren. Ik zie lichtjes ver weg in de ramen van burens. Ik luister naar de herfstfluistering in de koele bries en uilen begroeten het duister vanuit hun verborgen huizen. Ik word opnieuw geboren. Geboren op deze nieuwe plek.

Wij mensen trekken heel de wereld over. We wagen ons zelfs daarbuiten, in de ruimte. De hele planeet is van ons, maar de hele planeet is niet ons thuis. In plaats daarvan is thuis de grond die we uitmeten met onze eigen voeten. En thuis is de plek die ons de maat neemt. Thuis is de plek die

ons een naam geeft en de plek die wij, op onze beurt, een naam geven. Ons thuis voedt ons, lichaam en ziel, en als we goed leven, dan voeden wij die plek ook.

Thuis is de plek die we vormen met onze liefde.

Hoe wordt een vierkant van baksteen, hout en pleisterwerk een thuis? Hoe wordt een onbeduidend heuveltje heilige grond? Misschien begint het niet met gemak en comfort en een volmaakt plaatje, maar met weeën. Misschien begint het als je geen keuze hebt. Als je zo hulpeloos bent dat je slechts je bezorgdheid en je angst kunt loslaten om te zien hoe ze opstijgen boven het drie verdiepingen hoge bakstenen huis om zich te verenigen met de sterren. Net als ballonnen. Of vogels. Of gebeden.

Onze wereld is vol mooie plekken. Onze wereld trilt van de eerste geboortekreten van zo veel kleine levens. Maar wij hoeven ze niet allemaal een naam te geven en lief te hebben. Van alle plekken die je lief kunt hebben, heb ik dit oude huis van rode baksteen gekregen op dit kleine heuveltje. Van alle kinderen die je lief kunt hebben, heb ik een dochter gekregen en twee zoons.

En nu nog een dochter.

Als het bijna één uur is, vertrekken we naar het ziekenhuis. Onze baby, een klein meisje dat we niet kennen maar van wie we nu al houden, wordt even na vieren geboren.

Tegen zes uur is Jonathan weer thuis, verwelkomd door het licht van de lantaarn in de beschutting van de veranda. Als onze kinderen wakker worden, staat hij pannenkoeken te bakken en vertelt hij ze wat er die nacht is gebeurd.

‘Jullie hebben een zusje,’ zegt hij tegen ze. ‘Ze heet Elsa Spring.’

Een zwerver komt thuis

*Wie door de HEER zijn bevrijd, keren terug.
Jubelend komen zij naar Sion.
Jesaja 51:11*

Telkens weer komen we thuis op Maplehurst. Die eerste keer op een zinderend hete dag in juli. Daarna op de dag dat we de contracten tekenen en tegen de verhuizers zeggen: 'Hier graag, naar boven alsjeblieft, door die deur daar, heel erg bedankt.' En daarna komen we nog een keer thuis, deze keer met een dochter die we Spring noemden. Bij elke thuiskomst voel ik dat ik steviger sta op de grond van ons nieuwe bestaan.

We poseren voor foto's op de veranda. Terwijl ik blindelings aan het schoonmaken en uitpakken was, kroop de haagwinde die ik niet had geplant omhoog, helemaal over het witte houten hekwerk. Fluweelachtige, dieppaarse bloemen op een geheime missie. Ze hadden heel de zomer nodig om in alle rust deze hoogte te bereiken. Als we thuiskomen uit het ziekenhuis met een slapende baby in onze armen, zijn ze er klaar voor om zich een weg te dansen om de randen van ons eerste familieportret heen.

Elsa gaat gekleed in een zacht, teer roze-wit jurkje, het soort kleertjes dat in babywinkels het label 'coming home outfit' draagt. Het lijkt heel erg op het jurkje waarin haar oudere zusje thuiskwam. Dezelfde kleuren. Dezelfde zachtheid. Maar dan nieuw.

Drie keer eerder heb ik een moment als dit beleefd. Deze vierde keer voelt het als een herinnering, als ik daar sta te mid-

den van dit alles. Aan de rand van mijn blikveld bungelt de haagwinde. Ik weet al hoe de bloemen eruit zullen zien, gedroogd tussen de bladzijden van een boek. In gedachten zie ik dit roze-witte jurkje al opgevouwen in een speciale bewaar-doos. Ik zal haar in de kast op de tweede verdieping zetten, waar ze stof zal verzamelen naast de andere dozen.

Als kind vond ik de herfst alleen in boeken of in bladeren van knutselpapier die we uitknipten om ons klaslokaal mee te versieren. Ik verliet Texas toen ik twintig was, haastig, alsof ik de schade van zo veel verloren septembers in wilde halen. Ik richtte mijn camera op elke gigantische pompoen. Ik verzamelde armenvol van de meest volmaakte herfstbladeren en droogde ze tussen de zware kaften van ofwel mijn woordenboek ofwel het dikke kookboek over de Franse keuken van Julia Child.

Nu bezoek ik een lokale boerderij en sta ik daar met Elsa in een draagdoek op mijn borst, en ik herinner me hoe ik in de herfst andere markten bezocht. Ik herinner me hoe ik andere baby's in draagdoeken meenam, zodat ik beide handen vrij had voor pompoenen en druiven. Ik zoek nog steeds naar die baby's. Ik zoek ernaar in hun dunne armen en benen, en sproetenneuzen en verwarde haren, maar ze zijn er niet meer. Er zijn kinderen voor in de plaats gekomen die zo snel veranderen en groeien dat ze zichzelf haast elke dag opnieuw moeten voorstellen.

Tijdens mijn jaren van omzwervingen in de woestijn dacht ik altijd met pijn in mijn hart aan de herfst. Ik besef nu hoe diep die pijn ging. Zo veel dieper dan het verlangen naar pompoenen bij de voordeur of vuurrode esdoornbladeren. De woestijn was een eindeloze zomer, maar het was ook de plek waar we ons veelgebruikte wiegje uit elkaar haalden. Het was

de plek waar ik me eindelijk gewonnen gaf na mijn lange strijd met onvruchtbaarheid. In gedachten zie ik Jonathan, met gebogen rug en schroevendraaier in zijn hand, terwijl de palmboom buiten de delen van het wiegje bedekt met zijn schaduwen.

In de woestijn dankte ik God voor de drie kinderen die ik had ontvangen en borg ik de bijzondere babykleertjes op, ervan uitgaand dat ik ze pas weer zou uitpakken als er op een dag een kleinkind geboren zou worden. Maar de heerlijkheid van de herfst is weer naar mij teruggekeerd. Of ik ben ernaar teruggekeerd. En in mijn armen ligt een nieuwe dochter.

Mijn wereld voelt fris en nieuw. Alsof zij opnieuw gemaakt is. En toch vervangt dit nieuwe het oude niet. Het komt eruit voort. Elsa lijkt zo op haar zus dat negen jaren verdwijnen terwijl ik in haar wieg kijk en oude, bekende liedjes voor haar zing. Nieuw leven en oude herinneringen komen samen in de verweerde, houten omarming van mijn witte schommelstoel.

Op dagen als deze ben ik er zeker van: het leven is een fontein. Ons leven wordt niet bepaald door wat we kwijt zijn geraakt, maar door alles wat terugkeert, fris en nieuw. Een jaar voor onze aankomst op Maplehurst krabbelde ik een aantekening in mijn bijbel bij Joël 4:18. Daar staat: 'Er zal een fontein uit het huis des HEEREN uitgaan.'(St.v) 'Fontein Huis Droom' schreef ik erbij. Ik weet niet waarom ik het beeld van een fontein verbond met onze boerderijdroom, maar van alle huizen die we bezochten op die julidag was Maplehurst de enige met een fontein.

Als ik over het hek van de veranda leun, kan ik de kuil in het midden van het ronde bloembed zien waar eerst een fontein stond. De oprit loopt recht van de weg naar ons huis en de veranda, maar daar waar de laan met esdoorns eindigt,